

עם הכשע המחריד ברמות-השבים הגיעה

מגיפת ההתאכדויות המשפחתיות לשיא

המטירוף המידבק

בגשם שוטף, מכורבלים במעילי-גשם ומחזיקים במטריות, עמדו ביום החמישי האחרון כחמישים איש בבית-הקברות הקטן של המושבה רמות-השבים. על גבי שלוש אלונקות וירוקות הורדו אל הבור הגדול שלפניהם שלוש גחיות עטופות תכריכים לבנים. כמה פועלים מיהרו לכסות אותם ברגבי עפר.

איש מהנוכחים במקום לא זעק. איש מהם לא בכה. איש לא הוציא הגה. הם עמדו קודרים ושותקים. כל הטקס כולו ערך דקות מספר. וכשהוצבו שלוש מצבות עץ קטנות על תולית העפר שנערמה על הבור, הם התפרו בשקט.

במשך ימים מספר עטפה אוירה של מיס-תוריות מוזרה את שש מאות התושבים, רובם ככולם יוצאי-גרמניה, של המושבה הקטנה השוכנת בין רעננה וכפר-מלל, שב-עבר נהגו לקרוא "כפר קוקוריקו" על ה-תרנגולות הרבות שהיו את עיקר פרנסתם של התושבים.

הם הסתגרו בבתיהם, סירבו במשמעת פרוסית לדבר עם זרים. כשניסו עתונאים לדובב את ראשי הכפר הודיעו וילהלם לירס, מזכיר המועצה המקומית: "כאן לא אוהבים עתונאים!" כשניסו זרים לברר ביום ההל-

ויה היכן מקומו של בית-הקברות, סירבו ה-תושבים להראות להם את מקומו. הם ניסו להסתיר את מועד ההלויה. כשצלם העתונות הגיע בכל זאת למקום, הועמד עליו שומר-ראש מיוחד שמר את עקבותיו בחיפוי צמוד, לא איפשר לו לצלם, תוך איומים במשפט לינץ.

הדברים הגיעו עד לידי כך שכאשר שאל זר את תושב המקום לכתובת מסוימת, מיד הותקף התושב המקומי עליידי חבריו מבני-המקום, שגערו בו בזעם על שהעז לדבר עם זר.

אם אייפעס נראה בארץ מקום מוכה מצפון, היתה זו רמות-השבים בסוף השבוע האחרון. על המקום היתה נסוכה אוירה של אשמה כללית, של שתיקה מאורגנת, כאילו לפי הוראה מגבוה. תושבים ותיקים סירבו לדבר, אפילו עם קרוביהם שבאו מהחוץ, על נושא אחד: התאכדותו של הינריך (היינץ) שר, שלחתה ברצח אשתו צילה ובתו בת ה-13 רחל, ביום השלישי בשבוע האחרון.

אפשר היה ליחס התנהגות מוזרה זו לאופיים ה"ייקיי" של התושבים במקום, ר"בם סוחרים ובעלי מקצועות חופשיים לשר-עבר, שעברו לעסוק בחקלאות לפני 27



גופת הבת

רחל שר, בת ה-13, תלמידת כיתה ח' שבבית-הספר בכפר מל"ל, בו לומדים גם ילדי רמות-השבים, מ-גבי אלונקה בגשם שוטף, על-ידי שניים מאנשי המושבה, לעבר גן-הילדים של

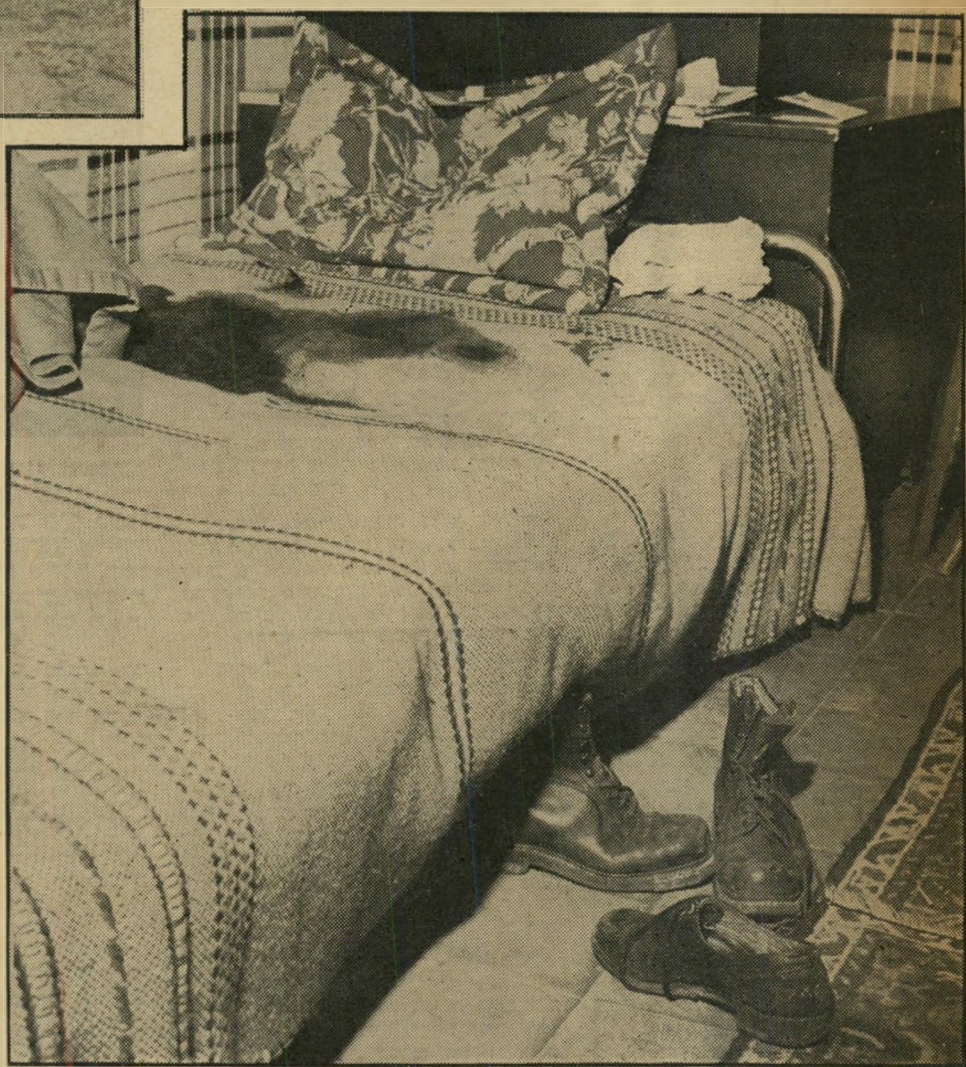
שנה. אפשר היה לראות בכך הרגשת-בושה על שפשע מעין זה אירע גם במשפחתם. אולם איי-אפשר היה להימלט מן ההרגשה שעל תושבי המקום רבצה הרגשה של חטא ומצפון רע, של אחריות לפרשה שהביאה את הינריך שר לבצע את מעשהו המטורף.

מה העיקר עד המצפון?

היינריך שר נמנה על מייסדי רמות-השבים. הוא התישב במקום יחד עם אשתו צילה, אותה נשא לאשה עוד בנרמנ-יה. כאשר קיבל כל אחד מהמתיישבים חלקת אדמה בת חמישה-עשר דונם, לצורך עיבוד חקלאי, לא היה שר אחד מאלה. הוא לא רצה, מסיבות אישיות, לעסוק ממש בחק-לאות. תחת זאת נבחר אז לשמש כאחראי לשיחוק הביצים שהוטלו בלולי "כפר קוקוריקו". מאוחר יותר, כשהשיחוק נעשה ב-אמצעות הקואופרטיב המאורגן אז, על-ש-התפתח משנה לשנה, התרחב והקים בנינים, נשאר שר במשרתו הראשונה.

27 שנה הוא עסק באותה עבודה. 27 שנה הוא גר בבית קטן, מוקף גדר חיה מטופחת. 27 שנה עשה את הדרך החדגונית הקצרה בת עשרים המטרים מפתח ביתו עד לפתח הקואופרטיב. במשך 27 שנה עדיין לא הכירו אותו רוב רובם של תושבי המקום מקרוב. אחרי 27 שנה, הוא נעל את ביתו על מנעול מבפנים.

כשפרצו לשם השוטרים בערב אותו יוב, הם מצאו את גויתו וגוית אשתו מונחות על הספה הדו-פינתית הצנועה שבחדרם. ב-תוך שלוליות דם קטנות. בחדר השני מצאו את גחית הבת. עורקי הידיים של שלושתם היו חתוכים. כמה סכיני-גילוח מגואלים ב-דם, ושלוש כוסיות בהן נמצאו משקעים לבנים של רעל הסטריכנין, העירו על מה שקרה במקום.



זוהי מיטתה של רחל שר, עליה הונחה גופתה בידי האב אחרי שנרצחה על ידו. על המיטה נראים עדיין כתמי הדם. ליד מיטה זו מונחות נעליה של רחל. על הארון מצד ימין מונחת תעודת בית-הספר שהילדה קיבלה עם גמר השליש הראשון בשנה זו.

מקום הכשע